

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: suport@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR 232
din data de 15.09.2010**

Dosar nr.:211/2010

Petiția nr. 440931.05.2010

Petent: "R C S – Cabinet de Avocatură", reprezentant
al doamnelor/domnilor- B T , T C C
Alin Mirela Man Victor. Negru Cristian

D M , M D , S R , lucrători în cadrul
Inspectoratului General al Poliției Române, Direcția Generală de Combatere
a Criminalității Organizate-Centrul teritorial Alba Iulia

Reclamat: Inspectoratul de Poliție al Județului Alba, Inspectoratul
General al Poliției Române, Ministerul Administrației și Internelor,
Ministerul Finanțelor Publice.

Obiect: Revendicare drepturi bănești neacordate. Spor de 30% din
îndemnizația brută lunară

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petenților.

I.1.1 R C S -Cabinet Avocatură,

I.2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului

I.2.1 Inspectoratul General al Poliției Române, loc. București, str. Mihai Vodă, nr. 4-6, sector 5, reprezentat prin **oficiul Juridic**, comisar de poliție domnul R C

I.2.2 Ministerul Administrației și Internelor, loc. București, P-ța Revoluției, nr. 1A, etj. 1, sector 1

I.2.3 Ministerul Finanțelor Publice, loc. București, str. Apolodor, nr. 17, sector 5

I.2.4 Inspectoratul de Poliție al Județului Alba, loc. Alba Iulia, str. I. C. Brătianu, nr.1, Județul Alba

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Petenții susțin că, sunt îndreptățiți să li se aplice sporul de 30% din indemnizația de încadrare brută lunară prevăzută de OUG 43/2002, și ulterior OUG 27/2006, cu titlu de despăgubire, pentru fiecare dintre petenții notificați, din momentul intrării lor în structurile B.C.C.O. Incadrarea prezentei cereri făcându-se în baza prevederilor art. 16, raportat la art. 1, alin 2 pct. a, d, v, i, și alin 3, alin 4, alături de art.2, din OG 137/2000 și în conformitate de deciziile Curții Constituționale nr. 821, 997, 1325 din anul 2008.

2.2. Starea de discriminare realizată între lucrătorii din cadrul Direcției de Combatere a Criminalității Organizate a fost creată prin acordarea sporurilor salariale doar către anumite Brigăzi C.C.O.(structuri teritoriale subordonate Direcției C.C.O, cum ar fi: B.C.C.O Timiș, B.C.C.O Caraș Severin, B.C.C.O Suceava), care au câștigat în instanță cu hotărâri definitive. Și alte structuri teritoriale din cadrul aceleiași direcții B.C.C.O Cluj, prin Decizia civilă 1105/2010 a Curții de apel Cluj în dosar nr. 5330/117/2008, au primit hotărâri nefavorabile.

În sensul celor arătate petenții, consideră că, s-a creat o diferențiere salarială nejustificată între ei și cei din cadrul aceleiași Direcții C.C.O, care activează la alte centre teritoriale și au beneficiat de un tratament diferențiat din partea instanțelor de judecată aflate în teritoriu, prin soluții acordate în mod diferit pe o speță similară.

III. Procedura de citare

- 3.1. Prin adresa înregistrată cu nr. **4553.07.06.2010**, a fost citat domnul R C S , în calitate de reprezentant, pentru data de 01.07.2010.
- 3.2 Prin adresa înregistrată cu nr. **4554/07.06.2010**, a fost citat Inspectoratul de Poliție al Județului Alba, pentru data de 01.07.2010.
- 3.3 Prin adresa înregistrată cu nr. **4555/07.06.2010**, a fost citat Inspectoratul General al Poliției Române, pentru data de 01.07.2010
- 3.4 Prin adresa înregistrată cu nr. **4556/07.06.2010**, a fost citat Ministerul Administrației și Internelor, pentru data de 01.07.2010
- 3.5 Prin adresa înregistrată cu nr. **4557/07.06.2010**, a fost citat Ministerul Finanțelor Publice, pentru data de 01.07.2010

IV. Susținerile părților

4.1. În urma ședinței de audieri din data de 01.07.2010, reclamații prin reprezentant, au invocat excepția de necompetență a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, așa cum a fost formulată speța relatată astfel că, domnul C R S , în acest sens, dorește să respingă necompetența materială invocată de reclamați.

4.2. Prin Decizia 997/2008 a Curții Constituționale s-a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin 3, din OG 137/2000, în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale să anuleze textul unor acte normative cu caracter discriminatoriu și chiar să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative. În conformitate cu prevederile art. 16 și următoarele din O.G 137/2000. Consiliul are rolul principal de a constata existența unor situații de discriminare și de a constata existența unor prevederi de lege discriminatorii, exprimându-și opinia în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor normative, fără a putea să înlăture, refuze, aplicarea sau să substituie acele norme. Or, în cazul nostru nu s-a solicitat și nu se poate realiza anularea unor texte normative cu caracter discriminatoriu, nu se poate solicita refuzarea aplicării unor texte normative și nici nu s-a cerut înlocuirea lor cu alte norme. Prin petiția înaintată s-a cerut să se constate existența unei discriminări în stare de fapt, respectiv la raportarea penenților la o altă situație similară a altor colegi care au primit sume suplimentare salariului în spor de 30% față de ei care nu au primit.

4.3. Membrii aceleiași categorii profesionale, primesc venituri suplimentare față de penenți, venituri acordate de către intimații menționați în plângere.

Astfel că, Ministerul de Finanțe este chemat să răspundă doar în calitate de regulator al creditelor bugetare, putând dispune de execuția bugetară. Pe de altă parte corespunde adevărului că, hotărârile judecătorești în discuție prin care s-au

acordat sporuri unor colegi ai petenților își produc efecte doar față de părțile implicate în proces, astfel că părților implicate în plângere nu le sunt opozabile. În estență ambele categorii profesionale realizează aceeași activitate fără a exista deosebire între ele, dar primesc venituri diferite.

4.4. În final menționăm că, petenții se află într-o situație comparabilă cu exemplele enumerate în speță beneficiari ai hotărârilor judecătorești, singura diferență fiind existența s-au inexistența titlurilor acestora. În fapt angajatorul, în mod corect ar fi trebuit să plătească acele sporuri fără a mai fi necesară o hotărâre judecătorească în acest sens. În baza dosarului depus la Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, acesta nu este chemat să constate discriminarea creată de vreo normă juridică sau să înlocuiască efectele acesteia ci este chemată să constate o discriminare reală care are la bază plata unor venituri suplimentare.

V Susținerile părții reclamate

5.1 Ministerul Administrației și Internelor, prin adresa comunicată Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, ridică excepții de inadmisibilitate cum ar fi:

1) excepția tardivității introducerii petiției. Potrivit art. 20 alin1 din OG nr. 137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare. În raport cu aceste prevederi, sesizarea formulată în numele polițiștilor din cadrul DGCCO, prin neacordarea unui spor salarial în raport cu alți polițiști, este formulată în mod tardiv. În acest context constatându-se depășirea termenului de un an de la data săvârșirea unei potențiale fapte de discriminare inclusiv prin intermediul hotărârilor judecătorești invocate cu titlu exeplicativ, în cuprinsul petiției, pronunțate în cursul anilor 2007-2008.

2) excepția de necompetență a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, întrucât aspectele semnalate în petiție, vizează aplicarea unor norme juridice stabilite prin acte normative la nivel de lege OUG nr. 43/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 503/2002, OUG nr. 120/2005, aprobată cu modificările prin Legea nr. 383/2005 și OUG nr. 27/2006, aprobată și modificată prin Legea nr. 45/2007. "Instituția dumneavoastră nu se poate substitui, sub aspectul atribuțiilor, altor instituții în vederea soluționării unor petiții cu privire la acte normative inclusiv la nivel de lege, pe care le consideră ca fiind discriminatorii, în acest sens invederăm **Decizia Curții Constituționale nr. 997/2008**, referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 din OG 137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare".

5.2. Petenții susțin că, „actele normative care reglementau/reglementează sporul de 30% pentru activitatea de combatere a infracțiunilor de corupție, respectiv OUG nr. 43/2002, precum și OUG nr. 38/2003 ca urmare a modificărilor aduse prin OUG nr. 120/2005, stabilesc în mod expres căror categorii de polițiști cărora li se acordă respectivul spor, ofițerilor de poliție judiciară detașați la D.N.A,

precum și polițiștilor din cadrul D.G.A.” “Având în vedere acest aspect și în lipsa unei hotărâri judecătorești, apreciem că nu există temei legal pentru ca petenții să beneficieze de sporul de 30% solicitat, salarizarea acestora realizându-se potrivit prevederilor legale, M.A.I nu poate decât să pună în aplicare hotărârile instanțelor care dispun acordarea unor astfel de drepturi salariale, iar o asemenea conduită nu reprezintă un tratament discriminatoriu în sensul dispozițiilor O.G nr. 137/2000”.

5.3. Inspectoratul General al Poliției Române prin punctul de vedere comunicat consideră că, potrivit art. 30 alin1 din Ordinul C.N.C.D nr. 144/2008, privind “aprobarea Procedurii Interne de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor”, există o excepție de vădită necompetență, punându-se în dezbaterea petentului sau a persoanei interesate care sesizează Consiliul, pentru a-și formula punctul de vedere astfel că, instituția noastră în calitate de parte reclamată, “achiesează” la punctul de vedere al Ministerului Finanțelor Publice prin care s-a invocat excepția necompetenței cauzei. Astfel, întrucât petenții invocă o stare de discriminare, considerăm că aceștia au posibilitatea de a se adresa instanțelor judecătorești, numai acestea putând să analizeze dacă au un drept la acordarea unui spor solicitat prin plângerea invocată.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. În fapt, Colegiul Director reține că petentul în calitate de reprezentant al unui grup de angajați semnatori, din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, Direcția Generală de Combatere a Criminalității Organizate-Centrul teritorial Alba, consideră că este discriminat prin soluțiile diferite date de către instanțele de judecată în cazul acelorași situații invocate.

6.2. Colegiul Director reține faptul că **Constituția României**, prin art. 16 alin. 1 garantează dreptul la egalitate: „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”.

Protocolul nr. 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art 1 prevede interzicerea generală a discriminării: „Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici o discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.”

6.3. Analizând faptele reținute în petiție, Colegiul se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din **Convenție**, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-si găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă”

(FREDIN împotriva SUEDEI, 18 februarie 1991, § 60; HOFFMAN împotriva AUSTRIEI, 23 iunie 1993, § 31, SPADEA și SCALAMBRINO împotriva ITALIEI, 28 septembrie 1995, STUBBINGS și alții împotriva REGATULUI UNIT, 22 octombrie 1996, § 75).

6.4. Colegiul este de opinie că, în fapt, aspectele invocate de petenți corelativ circumstanței concretizate generic în restricție, excludere, deosebire, preferință se circumstanțiază ipso facto prin actul de justiție, respectiv prin pronunțarea unor sentințe ale instanțelor judecătorești.

6.5. Astfel, ipoteza generică de tratament diferit la naștere prin efectul pronunțării hotărârilor judecătorești ipotetic neunitare și se materializează prin pronunțarea unor hotărâri judecătorești de admitere a acțiunilor comparativ cu pronunțarea unor hotărâri judecătorești de respingere a acțiunilor, indicate de petent, în condiții de analogie sau comparabilitate. Or față de aceste aspecte, Colegiul Director ia act de **Decizia nr.322/2001** publicată în **Monitorul Oficial nr. 66/2002**, prin care Curtea Constituțională reține: „În deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr.30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în cap. VI, intitulat «Autoritatea judecătorească», principiile organizării și înfăptuirii justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se înfăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege [art.125 alin.(1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art.123 alin.(2)]. [...] În scopul garantării independenței [...] prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați aleși de Parlament, care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor [...] prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. [...] Pe baza textelor constituționale menționate, Curtea reține că justiția este în exclusivitate o funcție a statului, care, potrivit art.125 alin.(1) din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Curtea reține, de asemenea, că activitatea de judecată se înfăptuiește, în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe, adică de judecători, întrucât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art.123 alin.(2) din Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împuternicirea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor.” Colegiul Director ia act de art. 125 alin. 1, alin. 2 și alin. 3 din Constituția României care statuează înfăptuirea justiției potrivit legii, dispunând că justiția este unică și imparțială, egală pentru toți iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși nici unei directive din partea puterii legislative sau executive.

6.6. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că, puterile publice nu pot adresa instrucțiuni instanțelor de judecată, în spetă membrilor acestora în

6.7. Colegiul este de opinie că, în speță, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat autonomă, nu poate analiza statuările instanțelor judecătorești, nu se poate pronunța sine qua non asupra aspectelor corelative actului de justiție, în special cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată. CNCD nu poate adresa instrucțiuni instanțelor, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercitiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate.

**COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:**

1. Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu are competența materială de a se pronunța asupra efectului creat prin soluționarea diferită de instanțe diferite a acțiunilor civile având același obiect
2. Clasarea dosarului
3. Se va răspunde părților în sensul celor hotărâte
4. O copie a hotărârii se va transmite părților

Inspectoratul General al Poliției Române, loc. București, str. Mihai Vodă, nr. 4-6, sector 5, reprezentat prin oficiul Juridic, comisar de poliție domnul R C

Ministerul Finanțelor Publice, loc. București, str. Apolodor, nr. 17, sector 5

Inspectoratul de Poliție al Județului Alba, loc. Alba Iulia, str. I. C. Brătianu,
nr.1, Județul Alba

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data primirii, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință:

Asztalos Csaba Ferenc

Gergely Dezideriu

Haller Istvan

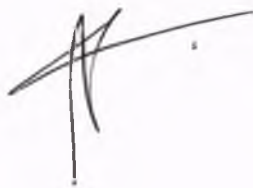
Jura Cristian

Pop Ioana Liliana

Vasile Alexandru Vasile

Vlaș Claudia Sorina

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.